

rede dertil, skal der fra min Side blive vist afvigende Meninger om Enkeltheder i Lovforslaget alt muligt Hensyn, naar Enighed derigennem i alt Fald i det væsentlige kan opnaas.

Jeg skal sluttelig gøre nogle Bemærkninger til det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen). Det er en besynderlig Rolle, Socialdemokratiet spiller under denne Tids politiske Forhandlinger. Højest besynderlig og højest tilsidesættende overfor de Interesser, de socialdemokratiske Rigsdagsmænd og Talere og den socialdemokratiske Presse hævder at have som Opgave at varetage. Partiet har selv erkendt, at her er et Arbejde, der maa og skal gøres, og den tidligere Regering har gjort usikre, famlende, svage Forsøg paa at gøre det, som Statsbudgetterne, de kommunale Budgetter kræver gjort, gennem Indførelse af Besparelser i den offentlige Husholdning. Men det var famlende, det var svage, det var usikre Forsøg, som man ikke virkelig effektivt kunde søge gennemført, fordi man hindredes deri af det Løftbjerg, som man ved Valgene, og senest ved Valget i 1924, havde opkastet. Overfor Erhvervslivet, saavel dets Kapital- som dets Arbejderside, har man gjort Forsøg paa at klare Dagen og Vejen gennem store Milliontilskud til Opretholdelse af Arbejderlønninger, som Erhvervslivet ikke kunde bære, om det skulde være konkurrence-dygtigt, gennem Tilskud til visse Sider af Landbrugsvirksomheden og gennem store Udlaan til Støtte for Kapitalindsatsen i alle dens mange forskellige Former i Erhvervslivet. Igennem alt dette har man erkendt, at der ligger en Opgave, som maa løses, og at Opgaven er den at naa til Konkurrencedygtighed. Man stemte derfor ogsaa for det Forslag til Beslutning, som af Venstre fremførtes i Folketinget i Slutningen af forrige Rigsdagssamling, og som krævede en ligelig Bearbejdelse af samtlige Statsbudgetter, for at man kunde naa til en Nedbringelse af alle Udgifter, ikke mindst saadanne Udgifter, som var lovbestemte, og som krævede Lovændring. Man stemte for dette, og i denne Forbindelse betyder det mindre, at man særlig fremhævede een Udgiftspost, thi den kunde jo ikke alene, om man helt slettede den, hvad man jo ikke havde i Sinde at gøre, løse Opgaven.

Man har altsaa erkendt, at her foreligger en Opgave, og dog modsætter man sig paa alle Punkter, hvad man selv har erkendt er fornødent. Jeg vil sige til Socialdemokratiet, som jeg for et Øjeblik siden sagde

til det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), at et Parti, som er Mindretal, maa tage Mindretallets Kaar. Det maatte Mindretallet i Aarene fra 1914 til 1920, og det maatte vi som Mindretal i Aarene fra 1924 til 1926. Derudenom er der ingen Vej. Man har ikke Krav paa at angive Retningslinien, men Pligt til at gøre sin saglige Indsats med det Formaal i størst mulig Grad at pleje de Interesser, man som Mindretal føler sig kaldet til at pleje. Og man har saa meget større Grund, saa meget mere Pligt dertil, jo mere man maa formene, at disse Interesser misrøgtet af Flertallet. I saa Henseende lader Socialdemokratiets Talere ikke noget som helst tilbage at ønske i Retning af Tydelighed, thi Ugleskrigene lyder jo over det ganske Land fra alle Partiets Munde, varslende om store kommende Ulykker for Arbejderbefolkningen. Men ikke desto mindre, saglig Indsats for at afvende disse Ulykker, Villighed til Forhandling for at opnaa Lempelser mærker man ikke til fra Socialdemokratiets Side. Man agerer med vældig Larm og, som man jo sikkert selv tror — det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) troede det i hvert Tilfælde sikkert i Gaar —, med et overordentlig frygtindgydende Ydre, men vel at mærke hele Tiden ude i Begivenhedernes Periferi, slet ikke dér, hvor Afgørelserne træffes. Man taler ud ad Vinduerne, man taler uden Ærinde til Arbejdet her, hvor det skal gøres, og en Hovedfigur i dette Skuespil spillede jo i Gaar paa denne Plads det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds. Det maatte, synes jeg, hvis man skulde tage det ærede Medlem alvorligt — men det er jo heldigvis ikke nødvendigt, Situationen nøder ingen dertil —, være sørgeligt at høre for den Del af Befolkningen, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller og Medtalere lader i Stikken under Paastand om dens kommende sørgelige Lod. Hvis der var mindste Sandhed i det ærede Medlems Paastand, vilde det være en uforsvarlig Indsats, eller Mangel paa Indsats, som ydes af det socialdemokratiske Parti paa nærværende Tid. Men Sagen er jo den, at de Herrer meget vel selv ved, at hele denne Jeremiade ikke indeholder noget Gran af Sandhed, at den overhovedet intet som helst har paa sig; derfor har de Herrer Raad til at sætte Kræfterne ind paa Fabrikation af Agitation i Stedet for paa sagligt Arbejde. Derfor har de Dristighed til at sætte sig selv udenfor det saglige Arbejde, hvis Nødvendighed de dog selv har erkendt, men som Partiet forsømte, da det selv havde Førerskabet, hvilken For-